

Nr 184.

Av herr **Palmstierna**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående utredning rörande viss ändring i lagen om förbud mot handels idkande å söckendag utöver viss tid.

Med stöd av lagen den 5 juni 1909 om förbud mot handels idkande å söckendagar utöver viss tid beslöto Stockholms stadsfullmäktige den 3 januari 1913 antaga och för fastställelse hos överståthållarämbetet anmäla nu gällande föreskrifter till reglerande av tiden för öppenhållande av salubodar i Stockholm. Sedan stadsfullmäktiges beslut i frågan blivit av överståthållarämbetet fastställt, trädde dessa föreskrifter i kraft den 1 oktober 1910.

De av stadsfullmäktige antagna föreskrifterna hade erhållit följande lydelse:

»Inom Stockholms stads område må, med undantag som här nedan angivas, handelsbod å söckendag ej öppnas före klockan sju förmiddagen och ej stängas senare än klockan åtta eftermiddagen.

A aftonen före sön- och helgdag ävensom, två veckor närmast före julaftonen må handelsbod hållas öppen till klockan nio eftermiddagen.

Bod, där handel idkas allenast med livsförnödenheter, må öppnas klockan sex förmiddagen. Bod, där huvudsakligen tobak eller vad därav är förfärdigat eller tidningar hållas till salu, må hållas öppen till klockan nio eftermiddagen samt å aftonen före sön- och helgdag ävensom under två veckor närmast före julaftonen till klockan tio eftermiddagen.»

Enligt lag den 6 juni 1912, som trädde i kraft den 1 närmast följande juli, infördes det tillägg i § 1 av förstnämnda lag den 5 juni 1909, att, därest förbud, varom denna lag stadgade, bleve meddelat för viss ort, förbud i enahanda ordning finge meddelas mot att handelsbod å sön- och helgdagar hölles till salu öppen under sådan tid, som enligt § 7 kap. 3 i strafflagen ej är att hänföra till sabbatstid.

Enligt samma lag den 6 juni 1912 infördes därjämte i § 2 av lagen den 5 juni 1909 den bestämmelsen, att förbud mot handelsbods öppenhållande å viss tid å sön- och helgdagar skulle avse hela tiden före klockan 6 f. m. och efter kl. 9 e. m.

Nu föreslogs uti en vid stadsfullmäktiges sammanträde den 17 mars 1913 väckt motion på anförda grunder, att stadsfullmäktige ville besluta sådant tillägg till bestämmelserna angående butikstängningen i Stockholm, att förbudet mot handels idkande utöver viss tid å söckendag må utsträckas även till sön- och helgdagar under sådan tid, som enligt 7 kap. 3 § straff-

lagen ej är att hänföra till sabbatstid. Avsikten härmed var förnämligast att få ett slut på det förekommande oskicket att tobaksbutik öppnas efter kl. 12 på natten till söndag. Nu visade det sig emellertid vid ärendets behandling, att det icke var enligt gällande lag möjligt att besluta ensamt om butikstängning mellan kl. 12 e. m. och 6 f. m. natten till sön- eller helgdag utan samtidigt måste beslut fattas om att butikerna på sistnämnda dagar skola hållas stängda mellan kl. 9 e. m.—12 e. m. Vad sistnämnda stadgande angår väckte det på sina håll betänkligheter och det framhölls uti beredningsutskottets utlåtande i ärendet att »det kunde vidare ifrågasättas, om ej, särskilt ur allmänhetens synpunkt, lämplighets-skäl tala för att jämväl vissa matvarubutiker» — således icke endast tobakshandlars — »under denna tid kunna hållas öppna». I varje fall var det ett av de avgörande skälen för stadsfullmäktiges beslut att icke biträda motionen att denna skulle ha medfört stängning av butikerna även mellan *hela* tiden kl. 9 e. m.—12 e. m. på sön- och helgdag. Några timmars öppethållande då fann mången vara skäligt.

Tydligen föreligger här en lucka i lagen, vilken medför så oanade konsekvenser att när en stadsfullmäktige vill hindra det kringgående av lagen butikernas öppnande efter kl. 12 e. m. får anses innebära, så måste den stänga butikerna även å tid, då den önskar ha dem öppna. Detta bör hindras och ett stadgande i lagen tillkomma, som ger vederbörande större frihet i detta avseende. Nu har lagen emellertid ändrats så nyligen som år 1912, utan att ändringen kan sägas ha varit fullt lycklig, varför det knappast är skäl uti att Riksdagen utan förberedande behandling av ärendet går att för sin del besluta om ny ändring av lagen. Det synes vara lämpligare att i skrivelse till Kungl. Maj:t framhålla berörda olägenhet och anhålla om förslag till dess avhjälpande. Ett allsidigt övervägande av saken främjas bäst därigenom.

På grund av det anförda hemställes alltså:

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om en utredning angående ändring av lagen den 5 juni 1909 om förbud mot handels idkande å söckendag utöver viss tid i det syfte att möjlighet beredes att besluta om butiks stängande mellan kl. 12 e. m. och 6 f. m. natten till sön- och helgdag utan att beslutet samtidigt måste innebära butiks stängande även under hela tiden kl. 9 e. m.—12 e. m. å sön- eller helgdag.

Stockholm den 15 januari 1914.

Erik Palmstierna.